

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ.
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαντεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 8ος

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 22 Σεπτεμβρίου 1901

Ἔτος 23ον. — Ἀριθ. 38

Ο ΑΝΕΥΤΙΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Εἰς τὰ βουνά.—Διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου.
—Ἡ σφυρίκτρα τοῦ Ἰωβήνου.

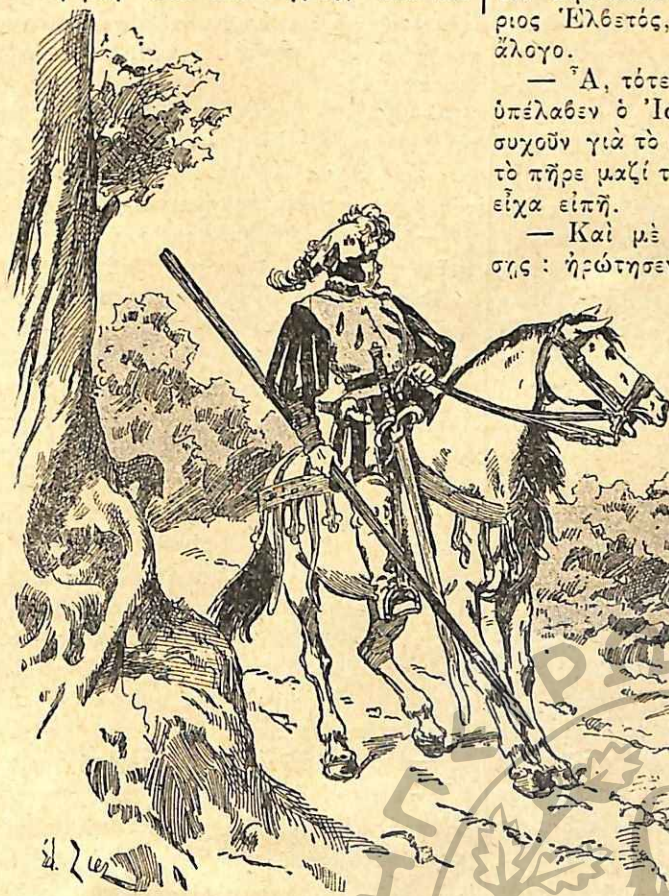
Καθ' ἣν ὥραν αἱ δύο νεάνιδες εἰς τὸν πύργον ἀφυπνίζοντο τόσον ἀργά, ὁ κύριος Ὁρδερίκος Γουϊλέλμος ἐτελείωνεν εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τῆς Ταρσκωνῆς ἐν ἀπὸ τὰ πλούσια καὶ παρατεταμένα ἐκεῖνα προγεύματα, μὲ τὰ ὁποῖα ἐπερνοῦσε τὸ μεγαλύτερον διάστημα τῆς ἡμέρας του. Συγχρόνως συνωμίλει μὲ τὸν Ξενοδόχον Βουρνάκον, παρόντος καὶ τοῦ Ἰωβήνου, περὶ τοῦ καταλληλοτέρου δρομολογίου, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰκολουθήσῃ, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς Βέρναξον. Καὶ ὁ μὲν Ἰωβήνος ἐπρότεινε νὰ ταξειδεύσουν διὰ τῆς κοιλάδος τοῦ Ἀριέζου, λέγων ὅτι ὁ δρόμος οὗτος ἦτο ἐντελὴς ἀσφαλῆς, καὶ ἔτι ἐκτὸς τούτου παρεῖχε δύο νυκτερινὰ ἄσυλα, ἀναπαυτικώτατα· ὁ δὲ Βουρνάκος ὑπεδείκνυε τὸ στενὸν τοῦ Νολάκου καὶ τὸ δάσος τῆς Ἐρλης, ὅπουθεν μετὰ διανυκτερεύουσιν εἰς τὸ Μοναστήριον τοῦ Ἀγίου Οὐδέρτου, ἡδύναντο νὰ φθάσουν ἐντὸς δύο μόνον ὥρων εἰς τὸν πύργον τοῦ Βερνάξου.

Ἡ σπουδαία αὕτη συζήτησις διεκόπη ἑξαφνα ὑπὸ κραυγῶν. Κάτω εἰς τὴν αὐλήν, ὁ Ἑλβετὸς Οὐλρίκος, ὁ ἕτερος τῶν δύο λογχοφόρων τῆς συνοδείας, καὶ ὁ μόνος, ὁ ὁποῖος ἐννέει ὀλίγον τὴν γαλλικὴν κ' ἐγελοῦσεν ἐκθύμως μὲ τὰς εὐφυολογίας τοῦ Ἰωβήνου, —καὶ διὰ τοῦτο ἐσυμπαθοῦσε τὸν ὁδηγὸν καὶ ἐνδιεφέρετο πολὺ δι' αὐτόν, —ἤρχισε νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ βλασφημῇ διὰ τὴν ἐξῆς αἰτίαν: Εἰς-ελθὼν πρὸ ὀλίγου εἰς τὸν σταῦλον, δὲν εἶδε τὸ κόκκινον ἄλογον τοῦ Ἰωβήνου εἰς τὴν συνειθισμένην του θέσιν, ἐν τῷ μέσῳ τῶν δύο πελωρίων ἱππῶν τῶν λογχοφόρων. Τί ἔγινε; ποῖος τὸ ἐπῆρε;.. Αἱ κραυγαὶ τοῦ Ἑλβετοῦ συνήθροισαν εἰς τὴν αὐλήν ὅλους τοὺς ὑπηρετάς τοῦ Ξενοδοχείου, καὶ ἐγένετο τόσος θόρυβος, ὥστε τὸ παράθυρον τῆς αἰθούσης, ὅπου

ἐπρογευματίζεν ὁ κ. Ὁρδερίκος ἠνοιχθῇ, καὶ ὁ Ξενοδόχος ἐπρόβλε.

—Τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ Βουρνάκος μὲ τὴν στεντορείαν του φωνήν. Τί φωνὲς εἶνε αὗτές; Θέλετε νὰ κατέδω νὰ σας ἀρχίσω ἐστὶ ξύλο;

Ἠγέρθη τότε ἀλαλαγμός, ἀπὸ τὸν

«Ὁλόκληρον χωρίον ἐκαίετο...» (Σελ. 302, στήλ. 6'.)

ὁποῖον ὁ Ξενοδόχος δὲν ἤκουσεν ἄλλην λέξιν, παρὰ τὸ ὄνομα τοῦ Ἰωβήνου.

—Ὁ Ἰωβήνος εἶνε ἐδῶ, ἀπήντησε, καὶ νὰ μου κάμετε τὴ χάρι· νὰ ἡσυχάσετε ἀμέσως.

Καὶ κλείσας τὸ παράθυρον, ἐπληροῦσε τὸ κυρίου Ὁρδερίκου.

—Τί ἐπαθον οἱ δορυφόροι μου καὶ μαχλῶνουν γιὰ σένα; ἠρώτησεν ὁ κ. κα-
θηγητὴς αὐστηρῶς τὸν ὁδηγόν, ὁ ὁποῖος

ἐπρογευματίζεν εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς τραπέζης.

—Δὲν ἠμπόρεσα βέβαια νὰκούσω ἀπὸ ἐδῶ ἐπάνω, ἀπήντησεν ὁ Ἰωβήνος.

—Ἐγὼ ἄκουσα, εἶπεν ὁ Ξενοδόχος· ἓνας ὑπηρετὴς μου ἐφώνηξε, μολονότι τὸν ἐκρατοῦσε ἀπὸ τὸ λαϊμὸ ἓνας πελώριος Ἑλβετὸς, ὅτι πρόκειται γιὰ κάποιον ἄλογο.

—Ἄ, τότε θὰ εἶνε γιὰ τὸ δικό μου, ὑπέλαβεν ὁ Ἰωβήνος· ἀλλ' ἂς μὴ ἀνησυχοῦν γιὰ τὸ ἄλογό μου· χθὲς τὸ βράδυ τὸ πῆρε μαζὶ του ὁ Ἀνσωμος, καθὼς τοῦ εἶχα εἰπῇ.

—Καὶ μὲ τί ἄλογο θὰ μας ὁδηγήσῃς; ἠρώτησεν ὁ κ. Ὁρδερίκος.

—Τὰ πόδια μου, Ἀθόιντα, εἶνε γυμνασμένα νὰκολουθοῦν ζῶα γρηγορώτε-
ρα ἀπὸ τὸ μουλάρι σας, καὶ ἡμέρες ὀλό-
κληρες, ἂν εἶνε ἀνάγκη.

—Εὐχαριστῶ· δὲν θὰ σου ἐπιτρέψω νὰ το ἀποδείξῃς. Θὰ καθῇς ἐστὶ κα-
πούλια τοῦ ἀλόγου ἐνὸς τῶν δορυφόρων μου... Κύριε Ξενοδόχε, ἐτοιμάσατε τὰ φα-
γητὰ καὶ τὰ κρασιὰ ποῦ θὰ πάρωμε μαζὶ
μας, γιὰ τὸ δεῖπνον εἰς τὸ Μοναστήρι

έξαφνα ἤλθεν εἰς τὸν κόσμον καὶ δέκα-
τον παιδί, ὁλοσπρόγγυλον σὰν τὸ φε-
γάρι. Τὸ ὠνόμασαν Μ η δ ε ν ι κ ὸ ν.

Ο. — "Ἐγινε δεκτὸν μὲ ἀνοικτὰς ἀγ-
κάλας" καὶ ὁ Λ ο γ α ρ ι α σ μ ὸ ς, ὁ
ὁποῖος ἐλογάζαζε νὰ κάμῃ περιουσίαν
μὲ τὴν βοήθειαν τῶν παιδιῶν του, ἦτο
κατευχαριστημένος ἀπὸ τὴν τύχην του,
ὅταν ἄρχισε νὰ παρατηρῇ, ὅτι τὸ Μ η-
δ ε ν ι κ ὸ ν του διέφερε πολὺ ἀπὸ τὰ
ἄλλα παιδιὰ. Τὸ μικρὸν δὲν εἶχε καμ-
μίαν πρωτοβουλίαν, μὲ ἄλλους λόγους
ποτὲ δὲν ἐπεχειροῦσε τίποτε μόνον του.
Ἡμέρες ὁλόκληρες ἔμεναν ἀργόν, μὲ
σταυρωμένα χέρια, ἐν ᾧ, ἂν τὸ Ἐ ν καὶ
τὸ Π έ ν τ ε, παραδείγματος χάριν, ἐβα-
ρύνοντο νὰ ἐργάζωνται χωριστὰ καὶ ἐ-
γώνοντο εἰς τὸ ἴδιον ἔργον, ἔκαμναν ἔτσι
δουλειὰ γιὰ 15 !

Τότε ἡ ἀγαθὴ Ἀ ρ ι θ μ η τ ι κ ῇ
παρακάλεσε τὰ παιδιὰ τῆς νάναλάβουν
τὸ Μ η δ ε ν ι κ ὸ ν, καθένα μὲ τὴν
σειράν του, καὶ νὰ ἐργάζωνται μαζί, μὲ
τὴν ἐλπίδα ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον

θὰ ἰσθάνετο ἐπὶ τέλους καὶ ὁ μικρὸς τὴν
ὄρεξιν τῆς ἐργασίας.

Πραγματικῶς, τὸ Μ η δ ε ν ι κ ὸ ν,
τὸ ὁποῖον, ἅμα τὸ ἐθαζαν ἐμπρὸς ἦτο
ἐμπόδιον καὶ φόρτωμα, ἐγίνετο παιδί
χρησιμώτατον ἅμα ἀκολουθοῦσε κανένα
ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς του.

Τί συνέβη τότε ; Κάθε παιδί το ἤθελε
μαζί του, διότι ἄξιζε δέκα φορές περισ-
σότερον ὅταν εἶχεν εἰς τὸ πλευρόν του τὸ
Μ η δ ε ν ι κ ὸ ν !

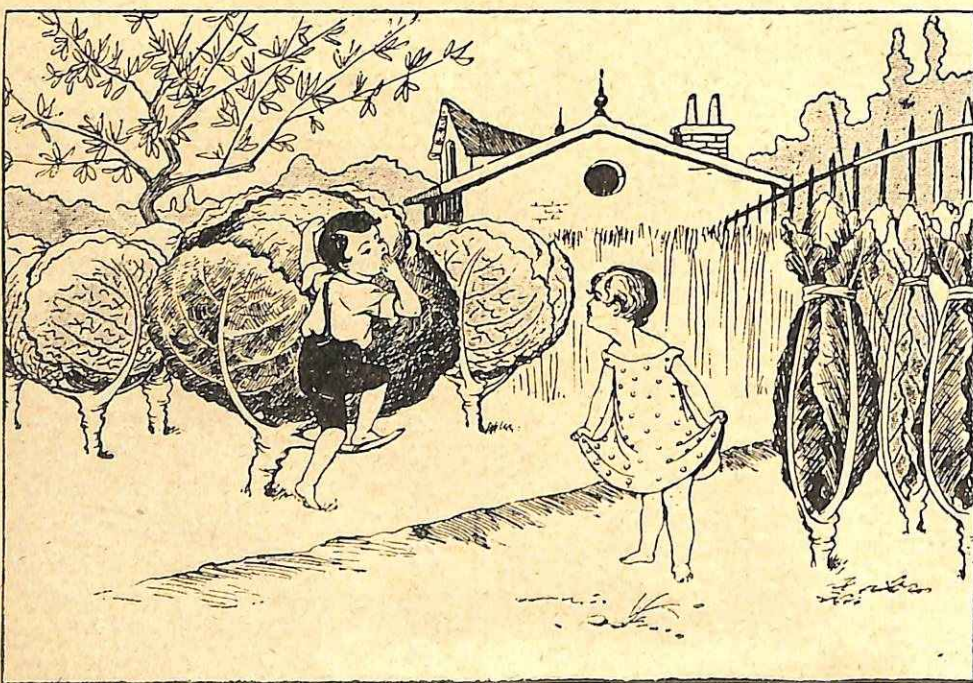
Τὰ παιδιὰ τοῦ Λ ο γ α ρ ι α σ μ ὸ ὤ
καὶ τῆς Ἀ ρ ι θ μ η τ ι κ ῆς ἐπρω-
δουσαν τὸσον πολὺ εἰς τὸν κόσμον, ὥστε
σήμερον εἶνε ὑποκείμενα γνωστότατα.
Ἀλλὰ καὶ τὸ Μ η δ ε ν ι κ ὸ ν μαζί των
ἐκτιμᾶται πολὺ. Εἰς τὸν δρόμον του μά-
λιστα ἀπῆντησε καὶ ἓνα πρόσωπον, ὁνο-
μαζόμενον Κ ὸ μ μ α, τὸ ὁποῖον τοῦ κά-
νει κάποτε ἱστορίες. Ἀλλὰ τὴν ἱστορίαν
αὐτοῦ τοῦ κόμματος θὰ σᾶς τὴν διηγῇ
ἄλλην φοράν. ἂν μάθω ὅτι σᾶς διεσκέδα-
σεν ἡ σημερινή.

ΔΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΥΝΟΣ

Ο ΛΑΧΑΝΑΚΗΣ ΚΑΙ Η ΜΑΡΟΥΛΙΩ

Ι Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Μ Α Δ Ι Α Π Ο Λ Υ Μ Ι Κ Ρ Α Π Α Ι Δ Ι Α

Σ'.

"Ἄμα ἐχόρτασε καλά, ἡ Μαρουλιώ εἶπε.

— "Ἐγὼ εἶμαι κουρασμένη· θέλω νὰ γυρίσω καὶ νὰ κοιμηθῶ 'στὸ μα-
ρουλί μου.

— Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο, ἀπεκρίθη ὁ Λαχανάκης. Θέλω νὰ ἔμβω καὶ νὰ κοι-
μηθῶ 'στὸ λάχανό μου.

Τότε ἔφυγαν καὶ οἱ δύο ἀπὸ τὸ μέρος ποῦ ἦταν ἡ φράουλες καὶ ἐγύ-
ρισαν εἰς τὰ σπιτάκια των. Τὸ ἀγοράκι ἀνέβη εἰς τὸ λάχανό του, ἀφ' οὗ
ἐκαληνύκτισε τὸ κοριτσάκι τοῦ μαρουλιοῦ. — Ἀλήθεια, εἶπεν ἡ Μαρου-
λιώ, ἐξέχασα νὰ σοῦ 'πῶ εὐχαριστῶ γιὰ τὰς ὥρας φράουλες.

— Δὲν πειράζει, εἶπεν ὁ Λαχανάκης, μοῦ το λὲς αὔριο, γιὰτὶ τώρα
νυστάζεις. Καληνύκτα. — Καληνύκτα.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'. (Συνέχεια.)

ΤΡΟΜΕΡΑΙ ΑΝΗΕΥΧΙΑΙ

Ἡ Παυλίνα Κερμῶρ ὑπέφερε πολὺ
ἀπὸ αὐτὴν τὴν κακοκαιρίαν. Ἡ κατὰστα-
σίς της δὲν ἐβελτιούτο ποσῶς. Ὁ πυρε-
τὸς ἐπέμενε καὶ ἠϋζανε μάλιστα, μὲ θ-
όλας τὰς ἀκαταπαύστους φροντίδας καὶ
περιποιήσεις.

Οἱ ἐλιγμοὶ τοῦ ποταμοῦ, τοῦ ὁποῖου
τὸ πλάτος ἡλαττώθη εἰς διακόσια μέτρα,
δὲν ἐπέτρεψαν εἰς τὰ πλοιάρια νὰ ὑπερ-
βοῦν τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὴν νῆσον Γιά-
ναν, τὴν τελευταίαν τὴν ὁποίαν θὰ συν-
ῆντων ἀναπλέοντα. Τὴν ἐπαύριον, 21
Ὀκτωβρίου, ἐν στενὸν μεταξὺ βράχων
ὑψηλῶν, κατὰ τὸ σῶνθος, παρουσιάσεν
ἀρκετὰς δυσκολίας, καὶ τὸ ἐσπέρας, ἡ
Μ ο ρ ι σ κ η καὶ ἡ Γ α λ λ ι ν έ τ τ α,
ὠθούμεναι ὑπὸ τῆς αὔρας, ἐφθασαν καὶ
ἐστάθθον ἀπέναντι τοῦ ρίου Παδάμου.

Ὁ πυρετὸς, ὁ ὁποῖος ὑπενόμευεν ὀλί-
γον κατ' ὀλίγον τὴν νεάνιδα, δὲν εἶχεν
ὑποχωρήσῃ. Ἡ Παυλίνα κατεβάλλετο
ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, καὶ ἡ ἀδυναμία
της δὲν τὴν ἐπέτρεπε πλέον νὰ ἐξέλθῃ
ἀπὸ τὸ ὑπόστεγον.

Τότε ὁ γηραιὸς στρατιώτης ἰσθάνθη
βαρυτάτας τύψεις, διότι συγκατετέθη εἰς
τὸ ταξίδιον. . . Δι' ὅλα αὐτὰ δὲν ἔ-
παιεν ἐκεῖνος ; . . Καὶ τώρα τί νὰ κά-
μῃ ; . . Πῶς νὰ πολέμησῃ καὶ νὰ κα-
τανικήσῃ τὸν πυρετόν ;

Καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ἡ Μ ο ρ ι-
σ κ η κατεῖχε φάρμακον δραστήριον, δὲν
ἦτο φρόνιμον νὰ ἐπιστρέψουν ὀπίσω ; . .
Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν, τὰ πλοιάρια,
παρασυρόμενα ὑπὸ τοῦ ρεύματος, ὁρᾶν
ἐφύρσκοντο εἰς Ἅγιον Φερνάνδον.

Ἡ Παυλίνα Κερμῶρ ἤκουσε τὸν λο-
χίαν Μαρσιάλην συζητοῦντα περὶ τούτου
μὲ τὸν Ἰάκωβον Ἑλλῶκ, καὶ διὰ φωνῆς
ἀσθενοῦς διεμαρτυρήθη :

— "Ὁχι. . . ὀχι. . . νὰ μὴ γυρίσω-
μεν εἰς τὸν Ἅγιον Φερνάνδον. . . Θὰ
ὑπάγω εἰς τὴ Σάντα-Ζουάνα. . . Θὰ
προχωρήσω ὥς που νὰ εὕρω τὸν πατέ-
ρα μου. . . 'Στὴ Σάντα-Ζουάνα. . . 'στὴ
Σάντα-Ζουάνα. . . Καὶ ἐπανεπέσε, σχε-
δὸν ἀναισθητός, μετὰ τὴν υπερτάτην αὐ-
τὴν προσπάθειαν.

Ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶκ δὲν ἤξευρε τί νὰ
κάμῃ. Νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς τὴν ἀξίωσιν
τοῦ λοχίου Μαρσιάλῃ ; ἀλλὰ δὲν ἐκινδύ-
νευε νὰ χειροτερεύσῃ ἡ κατάστασις τῆς
νεάνιδος, ἂν ἐβλεπε τὰ πλοιάρια νὰ ἐπι-
στρέψουν ; . . Δὲν ἦτο καλλίτερον νὰ ἐξα-
κολουθήσῃ τὸ ταξίδιον μέχρι τῆς Σάντα-
Ζουάνας, ὅπου τὰ μέσα τῆς θεραπείας
θὰ ἦσαν ἐπίσης ἀσφαλῆ, ὅσον καὶ εἰς Ἅ-
γιον Φερνάνδον ; . .

Καὶ ὁ Γερμανὸς Πατέρν, ὡς ἰατρός

πλέον, εὐρίσκετο εἰς δεινὴν ἀμνηχανίαν.
Ἡ θεϊκὴ κίνησις, τῆς ὁποίας ἄφθονον
προμήθειαν εἶχε τὸ φαρμακεῖόν του, δὲν
κατάρθωσε νὰ ἐξαλείψῃ τὸν πυρετόν,
μολοντόν τὴν παρέσχεν εἰς μεγάλας δό-
σεις. Καὶ ὅταν ὁ λοχίας Μαρσιάλῃς,
ὅταν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶκ τὸν ἐπολιόρκη-
σαν μὲ τὰς ἐρωτήσεις των, τὰς παρακλη-
σεις των, ὁ Πατέρν ἀπεκρίνετο :

— Δυστυχῶς ἡ κίνησις δὲν φέρει κα-
νὲν ἀποτέλεσμα ! . . Ἰσως χρειάζεται νὰ
προστρέξῃ κανεὶς εἰς χόρτα . . εἰς φλοιούς
δένδρων. . . Πρέπει νὰ εὐρίσκωνται καὶ
ἐδῶ. . . Ἀλλὰ ποῖος νὰ μας τα ὑποδείξῃ,
πῶς νὰ τα προμηθευθῶμεν ;

Ὁ Βαλδέξ καὶ ὁ Πάρσαλ, ἐρωτηθέντες
περὶ τούτου ἐπεδειχάσαν τοὺς λόγους
τοῦ Γερμανοῦ Πατέρν. Εἰς τὸν Ἅγιον
Φερνάνδον μεταχειρίζονται κοινῶς ἰατρικ-
τερα, εἰδικὰ φάρμακα ἐναντίον τῶν ἐλω-
δων πυρετῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ἰσχυρεῖς
καὶ ξένοι ὑποφέρουν τὸσον κατὰ τὴν θε-
ρινὴν ἐποχὴν.

— Συχνότερα, εἶπεν ὁ Βαλδέξ, μετα-
χειρίζονται φλούδας κινχόρας καὶ πρὸ
πάντων καλοραδίτου.

— Γνωρίζετε αὐτὰ τὰ φυτὰ ; ἡρώ-
τησεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶκ.

— "Ὁχι, ἀπεκρίθη ὁ Βαλδέξ. Αὐτὰ
τὰ γνωρίζουν οἱ ἰλάνεροι. Ἡμεῖς οἱ ναῦ-
ται τί ξέρουμεν ;

Τὸ ἐγνώριζε καὶ ὁ Γερμανὸς Πατέρν
ὅτι τὸ καλοραδίτον εἶνε σωτή-
ριον φάρμακον ἐν περιπτώσει τοιούτου
πυρετοῦ, οὐδεμίαν δὲ ἀμφιβολίαν ὅτι ἡ ἀ-
σθενὴς θὰ ἐθεραπεύετο, ἂν ἤμπορούσε
νὰ ἔχῃ ἐκ τοῦ φλοιοῦ ἐκείνου. Δυστυχῶς
ὁ Πατέρν, ἂν καὶ βοτανικός, δὲν εἶχεν
εἰς τὴν συλλογὴν του τὸ πολύτιμον δεν-
δρὺλλον !

Ἐν τούτοις, πρὸ τῆς ἐπιμόνου θελή-
σεως τῆς Παυλίνας Κερμῶρ, οἱ σύντρο-
φοὶ της ἀπεφάσισαν νὰ ἐξακολουθήσουν
τὸ ταξίδιον ἀνευ ἀναβολῆς. Τὸ πολύτιμον
φάρμακον θὰ το ἐπρομηθεύοντο βεβαίως
εἰς τὴν Σάντα-Ζουάνα. Ἀλλὰ πόσον
καιρὸν ἐχρειάζοντο τὰ πλοιάρια, διὰ νὰ
διανύσουν τὰ διακόσια χιλιόμετρα, τὰ
ὁποῖα τὰ ἐχώριζαν ἀπὸ τὸν Σταθμόν ;

Ὁ πλοῦς ἐπανελήθη τὴν ἐπομένην
αὐγὴν. Καιρὸς θελλώδης, μὲ ἀστράπας,
μὲ βροντάς, ἀλλ' ἄνεμος οὔριος, τοῦ
ὁποῖου οἱ κυβερνήται δὲν ἐννοοῦσαν νὰ
χάσουν οὔτε μίαν πνοήν. Διότι οἱ καλοὶ
αὐτοὶ ἄνθρωποι συνεμερίζοντο τὴν λύπην
τῶν ἐπιβατῶν. Ἀγαποῦσαν τὸ παιδίον
καὶ ἐλυποῦντο νὰ το βλέπουν ἄρρωστον
καμαμένον. . . Ὁ μόνος ὁ ὁποῖος ἐδεί-
κνυε κάποιαν ἀδιαφορίαν, ἦτο ὁ Ἰσπα-
νὸς Ζορρές. Τὰ βλεμματὰ του δὲν ἔπαυον
ἐξερευνῶντα τὰς πεδιάδας, δεξιᾷ τοῦ πο-
ταμοῦ. Ἐστέκετο ὡςπιτοπλεῖστον εἰς
τὴν ἄκρην τῆς Γ α λ λ ι ν έ τ τ α ς, ἐν
ᾧ οἱ σύντροφοὶ του ἐκοιμῶντο παρὰ τὴν
βάσιν τοῦ ἱστοῦ. Μίαν ἢ δύο φορές ὁ

Βαλδέξ τὸ παρατήρησε, ἀφελύτως δὲ ὁ
Ἰάκωβος Ἑλλῶκ θὰ ἐθεώρει ὑποπτον τὴν
διαγωγὴν τοῦ Ἰσπανοῦ, ἂν εἶχε καιρὸν
νὰ τὴν προσέξῃ. Ἀλλ' ὁ νοῦς του ἦτο
ἀλλοῦ, καὶ ὅταν τὰ πλοιάρια ἐπλεον ἔμοῦ
ὁ νέος ἐκάθητο ὥρας μακρὰς παρὰ τὴν
εἴσοδον τοῦ ὑποστέγου, κυττάζων τὴν
Παυλίαν, ἡ ὁποία προσεπάθει νὰ μει-
διάσῃ, ὥστε διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ διὰ
τὰς φροντίδας του.

Τὸ ρίον Παδάμον παρέχει εἰς τὸν Ὀ-
ρενέκον μεγάλην ποσότητα διαυγοῦς ὕ-
δατος διὰ στο-
μίον πλατυτέρου
καὶ ἀπὸ αὐτὸν
ἀκόμη τὸν ποτα-
μόν ! Ἰδοὺ ἀκόμη
εἰς παραπότα-
μος, ὁ ὁποῖος θὰ
ἐφευρεν εἰς δύσκο-
λον θέσιν τοὺς
ὁπαδοὺς τοῦ Γου-
αδιάρη καὶ τοῦ
Ἀταβάπου !

Ἐδῶθεν τὸ
ρεῦμα τοῦ Ὀρε-
νέκου ἐξεδηλοῦ-
το μὲ κάποιαν
ταχύτητα, γω-
ροῦν μεταξὺ ὀ-
χθῶν ἀποκρή-
μνων, ἀνωθεν
τῶν ὁποίων ἐξε-
τείνοντο δάση
πυκνά.

Τὸ τέλος τῆς
ἡμέρας ἐκείνης
ὑπῆρξε κακὸν
διὰ τὴν ἀσθενή,
ἐξ αἰτίας προσ-
βολῆς πυρετοῦ
δυστάτης. Ἄν ὁ
Γερμανὸς Πα-
τέρν δὲν κατῴ-
ρωνε νὰ προμη-
θευθῇ τὸ μόνον
δραστήριον φάρ-
μακον, κανεὶς
δὲν ἠδύνατο νὰ
ἐγγυηθῇ διὰ τὴν
ζωὴν τῆς Παυλίνας.

Πῶς νὰ περιγράψωμεν τὴν λύπην τῶν
συνεπιβατῶν ! . . Ἡ ἀπόγνωσις τοῦ λο-
χίου Μαρσιάλῃ ἦτο τὸσον μεγάλη ὥστε
ἐκινδύνευε νὰ τρελλαθῇ. . . Οἱ ἄνδρες τῆς
Γ α λ λ ι ν έ τ τ α ς τὸν παρηκολούθουν
διαρκῶς, φοβόμενοι μήπως, ἐν τῇ παρα-
φορᾷ του, πέσῃ εἰς τὸν ποταμόν. Ὁ Ἰά-
κωβος Ἑλλῶκ, πλησίον τῆς Παυλίνας,
παρηκολοῦθε μὲτ' ἀγωνίας ὅλα τὰς
κινήματ' αὐτοῦ, ὅλους τοὺς λόγους. Πῶς θὰ
τὴν ἐσωζῃ ; . . Τί ἤμπορούσε νὰ κάμῃ
αὐτός, ὁ ὁποῖος ἦτο πρόθυμος νὰ θυσιάσῃ
καὶ τὴν ζωὴν του ; . .

Πρὸς στιγμὴν ἐσκέφθη, ὅτι ἔπρεπε νὰ ν-
χῇ μου πατέρα. . . Εἶδα εἰς τὸν ὕπνον
μου ὅτι τὸν ἠύραμεν. . . Καὶ σὰς εὐχα-
ριστοῦσε γιὰ ὅτι ἐκάματε δι' ἐμὲ καὶ
δι' ἐκεῖνον. . .

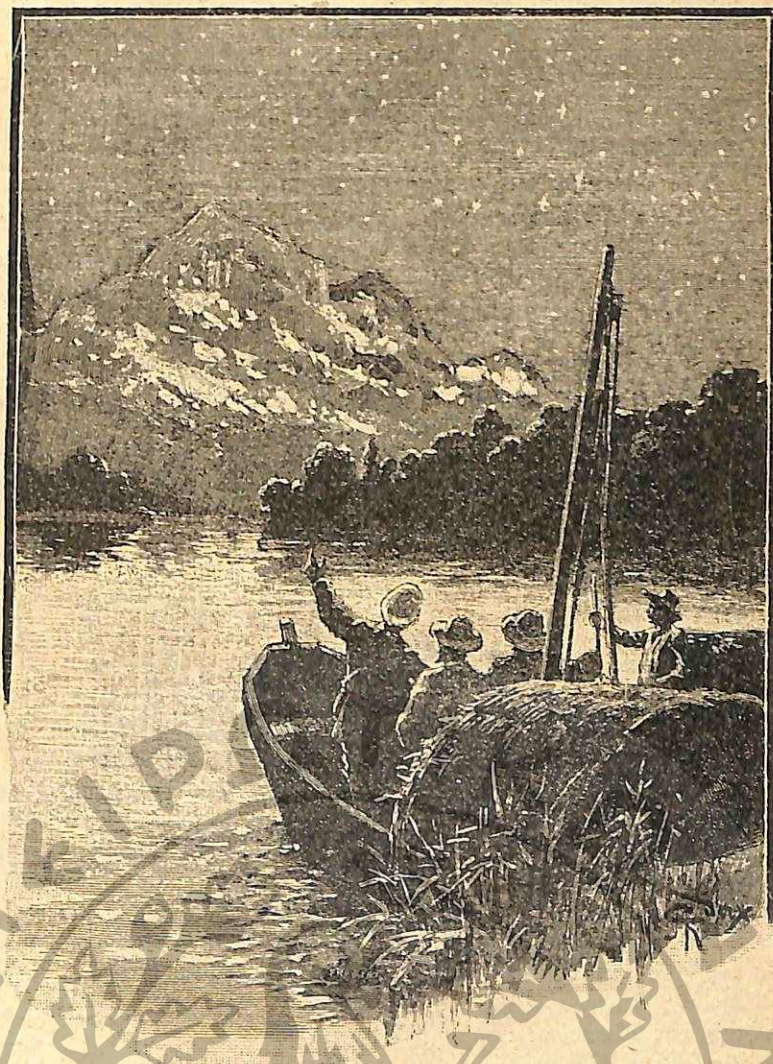
Πρὸς στιγμὴν ἐσκέφθη, ὅτι ἔπρεπε νὰ ν-

τιστῇ εἰς τὴν θέλησιν τῆς νεάνιδος καὶ
νὰ δώσῃ διαταγὴν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς
Ἅγιον Φερνάνδον. Ἀλλὰ πῶς νὰ το
κάμῃ, ἀφ' οὗ ὁ σάκις ἀνένηφεν ἀπὸ τὸν
λήθαργόν της, ἡ νεάνις ἡρώτα μὲ ἀγω-
νιώδη φωνήν :

— Κύριε Ἑλλῶκ. . . πηγαίνουμεν
καλὰ ; . . ἐξακολουθοῦμεν νὰ πηγαί-
νωμεν ἐμπρός ; . .

— Ναί. . . Παυλίνα. . . ναί. . . ἀ-
πεκρίνετο ὁ νέος.

— Συλλογίζομαι αἰωνίως τὸν δυστυ-

«Φλόγες ἐχόρευν ἐπὶ τῶν πλευρῶν τοῦ βουνοῦ» (Σελ. 294, στ. 6'.)

χῇ μου πατέρα. . . Εἶδα εἰς τὸν ὕπνον
μου ὅτι τὸν ἠύραμεν. . . Καὶ σὰς εὐχα-
ριστοῦσε γιὰ ὅτι ἐκάματε δι' ἐμὲ καὶ
δι' ἐκεῖνον. . .

Ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶκ ἀπέστρεψε τὴν
κεφαλὴν, διὰ νὰ κρῦψῃ τὰ δάκρυά του.
Ναί, ἐκλαιγε, συλλογιζόμενος πόσον ἦτο
ἀνίσχυρος ἐναντίον τοῦ κακοῦ, τὸ ὁποῖον
ἐδεινῶτο, ἐκλαίγε πρὸ τοῦ θανάτου,
ὁ ὁποῖος ἐκάθητο παρὰ τὸ προσκεφάλαιον
τῆς ἀσθενοῦς. . .

Τὸ ἐσπέρας, τὰ πλοιάρια ἐστάθμευσαν
παρὰ τὴν Πέδρα Μαπάγια, ὁπόθεν ἀπέ-
πλευσαν λίαν πρῶν.

Ἐπειδὴ τὰ ὕδατα ἦσαν πολὺ ρηχά,

τὴν Περθοῦσαν Καρδίαν, Χρυσὴν Ἀρθοδέσμιον καὶ Φαίδιμον — ὁ Βασίλειος τῆς Νυκτὸς μετὰ τὴν Ἀροῖδιάνην Βραδύαν, Προκυμαίαν Σμύρνης καὶ Αἰγαῖον Πέλαγος — ἡ Μαρίδα τοῦ Εὐρίπου μετὰ τὴν Περθοῦσαν Καρδίαν, Χρυσὴν Ἀρθοδέσμιον καὶ Ὑπερήφανον Ἑλληνηίδα — ἡ Ἀντιγόνη μετὰ τὸν Ἰππότην τῆς Οὐίχλης, Δικηγόρους τῆς Νεολαίας καὶ Σκόνην τῶν Ἀθηναίων — ἡ Τυρλομυίγα μετὰ τὴν Αὔραν τῆς Κερκύρας καὶ Ξανθὴν Ναυτοπούλαν — ἡ Μόρως μετὰ τὴν Ὑπερήφανον Ἑλληνηίδα, Δικηγόρον τῆς Νεολαίας καὶ Μελαγχροίτην Ἑλληνηίδα (ὅταν θέλουν μετὰ τὸ ὄνομα τῶν) — τὸ Λευκὸν Κόρινθον μετὰ τὴν Ἀντιγόνην, Βασιλέα τῆς Σπάρτης καὶ Φουγάρο τῆς Εὐγενίας — ἡ Σκόνη τῶν Ἀθηναίων μετὰ τὸν Ὀρειοπόδον Ψυχὴν, Νοσταλγὸν Ἑλληνα καὶ Ἀγγελοῦ τῆς Ἀράκης — ἡ Ὀρειοπόδος Ψυχὴ μετὰ τὸν Μαραμένον Φύλλον, Ἀλλοπορόοιαν καὶ Ἀριάδην τῆς Κρήτης (μετὰ τὸ ὄνομα τῆς) — τὸ Μολὼν Λαβὲ μετὰ τὸ Ἐρυθρὸν Νέφος, Ξανθὴν Βοώπιδα καὶ Σημαίαν τῆς Ἐλευθερίας — τὸ Ζοφερὸν Νέφος μετὰ τὴν Διμωτίδα Βόλον, Γαρδένιαν τῆς Μαγνησίας καὶ Κελαϊδίστραν — Πυθαγόρας ὁ Σάμιος μετὰ τὸν Μαραμένον Φύλλον, Χιώτην-Σουλῶτην καὶ Κυματίζουσαν Θάλασσαν — ὁ Ἀθέντης τοῦ Μωρέως μετὰ τὸν Δικηγόρον τῆς Νεολαίας, Ὁράμιον Πρίγκιπα καὶ Ὑπερήφανον Λέοντα — Βίκτωρ ὁ Μαῦρος μετὰ τὸν Μικρὸν Κωπηλάτην, Μικρὸν Γυμνασιόπαιδα καὶ Κωπηλάτιδα Κύθρον — ὁ Ὑπερήφανος Ἰππέδης μετὰ τὴν Κόκκινον Ἐξοχὴν — τὸ Ἀρθος τῆς Ἀρετῆς μετὰ τὴν Αὔραν τῆς Κερκύρας καὶ Ξανθὴν Ναυτοπούλαν (τὴν ὁποίαν ἀσπάζεται καὶ ἐρωτᾷ πῶς ἐπέλασεν εἰς τὰ πλοῖα) — ἡ Ἑλπίς Κόσμου μετὰ τὸν Δικηγόρον τῆς Νεολαίας, Κρητικὸν Κάστορα καὶ Ἑλπίδα τῶν Ἀνταρτικῶν — ἡ Ναυτοπούλα τῆς Κρανίας μετὰ τὴν Βοσκοπούλαν τῆς Δίφνης, Νοσταλγὸν Ἑλληνα καὶ Αὔραν τῆς Κερκύρας — τὸ Παράδεισον Πτηνὸν μετὰ τὸ Ἀρθος τοῦ Ζαπτείου, Σκόνην τῶν Ἀθηναίων καὶ Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνηίδα — ἡ Χιακὴ Μαργαρίτα μετὰ τὸν Χιακὸν Ἀρθος, Ἀρθος τῆς Ὑπομονῆς καὶ Ἀρθος τῆς Ἀρετῆς — ὁ Φάρος τῆς Νυκτὸς μετὰ τὴν Βίβλαν καὶ Ἀγγελοῦ Ἀνδρινὸν (ἐμμέτρω μετὰ τὸ ὄνομα τῶν) καὶ Θαλασσινὸν Ζωγράφον — ὁ Χωλὸς Διάβολος μετὰ τὴν Ἀποποστῶσαν Ἑλπίδα καὶ Ἀμαρνήν — τὸ Κύμα τοῦ Δουναβίου μετὰ τὴν Χαραυγὴν, Συνεφερόδη Ἡμέραν καὶ Λιμνοθάλασσαν Μεσολογγίου — ὁ Ἀρροναῦτης μετὰ τὸ Κόκκινον Καπελάκι — τὸ Νυκτολούλουδον μετὰ τὸν Πατραϊκὸν Κόλπον καὶ Ἀγριολούλουδον Ἀνδρον.

Ἀπὸ ἑνὸς γλυκοῦ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς : Ζιζάνιον τοῦ Γυμνασίου (ὁ ἀδελφός σου πρέπει νὰ μου γράψῃ ἰδιοχείρως, νὰ προτείνῃ δὲ καὶ ψευδώνυμα πρὸς ἐκλογὴν) Αὔραν τῆς Κερκύρας (χαίρω πολὺ δι' ὅσα μοῦ γράφεις περὶ τῆς Χιονοσκεπτοῦς Δέφνης, τὴν ὁποίαν, ὅταν καὶ ἐξαδέλφην σοὶ ἐγνώρισες ἐξ αἰτίας μου) Διαφνεοθεῖσαν Ἑλπίδα (καλὰ ὅλ' αὐτὰ ἀλλὰ τώρα νὰ μου στείλῃς καὶ τὴν φωτογραφίαν σου) Μιτώταρον (περίμενε ὀλίγον καὶ θὰ ἴδῃς) Ἀρξόδεσαν Θάλασσαν, Ἀρθος Ἀνθών, Ἑλληνηκὸν Ἐδαφος (βιβαίως δὲν πταίεις σύ, ἄλλως τε ὅταν πὰς στείλῃς μὲν μὲν εἰς πόσους ὀφείλεις, τὸ πρῶτον διορθώνεται) Ταγγαρέλαν (εὐχαρίστως ἀλλ' ὁ ἀδελφός σου πρέπει νὰ μου γράψῃ μετὰ τὸ χερί του) Παιδικὴν Χαραν, Μελανωπίδα (ὥρα καὶ περιγραφή κατὰ τὸν κανονισμόν, ὀφείλει νὰ μου γράψῃ μόνη τῆς) Ἡρώδα τοῦ Ζαλόγγου (Βραβεῖον ἔστειλα) Σμυρνωτάκι, (ποῦ ἐπῆγε νὰ τρελλαθῇ ἀπὸ τὴν χαρὰν του, ὅταν εἶδεν ὅτι ἐπῆγε Βραβεῖον μετὰ τὸν εὐσημα σου ἔστειλα τοὺς τόμους ποῦ ἐξή-

τησες) Πηγελοῦτην Ν. Κοκκινοπούλου (ὅταν δὲν σου ἀπήντησα, αὐτὸ βέβαιον σημαίνει ὅτι δὲν ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν σου ἀλλὰ μήπως σου ἀπήντησα ἄρ' οὐ ἔγραψες τὴν δευτέραν; ἐλθὲν σὺν ὁμοῖον νὰ σημειώσῃς τὸ ψευδώνυμόν σου, ἢ ἢβελος νὰ σου ἀπαντήσω μετὰ τὸ ὄνομα σου;) Προκυμαίαν τῆς Σμύρνης (ἔστειλα) Ἰπποτὴν Γουλιέλμον (ὁ κ. Φαίδων ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν σου καὶ σε εὐχαριστεῖ πολὺ) Μαρίδαν τοῦ Εὐρίπου (ποῦ ἐπέστρεψε ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν «δὲν σε εὐχαρίστει» ἀλλὰ καὶ ἡλιοκαμένην) ὅταν ἐλθὲν σὺν ὁμοῖον νὰ στείλῃς καὶ καὶ τὴν τετραδίου, δὲν πειράζει, τὸ στέλλει ὅταν εἰδοποιήσῃ εἰς τὸς τακτικὴν αὐτὴ ἡ φίλη μου!) Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν, Ἀντιγόνην (ἔστειλα) Ἀγγελοῦ Ἀνδρινὸν (περίμενε τὰς ἐντυπώσεις σου) Τυρλομυίαν (σήμερον δημοσιεύω τὰς προτάσεις σου περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἀναλλαγῆς, ἴδὲ τὸν Κανονισμόν, εἰς τὸ ἴον φυλλάδιον τοῦ ἔτους τούτου) Σκόνην τῶν Ἀθηναίων (ὅχι, δὲν εἶμαι καθόλου δυσχερῆς, ἀρ' οὐ μάλιστα ἡ σημερινή σου πληροφορία εἶνε ἀπὸ ἐκεῖνα, πῶς προτιμῶ καὶ ἡ ἐπιστολή σου μοῦ ἤρесе πολὺ) Δ. Πικιώνη (βεβαίως, εἰμὲν οὖν νὰ μου στείλῃς τὰς λύσεις ἐντὸς ἀνοικτοῦ φακέλλου — ἀλλὰ χωρίς τίποτε ἄλλο μίσθ, — μετὰ πεντάλεπτον μόνον γραμματοσημῶν) Ὀρειοπόδον Ψυχὴν (ἀπὸ σήμερον ὀρχίζω νὰ δημοσιεύω τὰς προτάσεις σου) Μολὼν Λαβὲ (ἡ καίμενη ἡ γάτα σου! χαίρω ποῦ σ' εὐχαρίστησε τόσο ὁ τόμος τοῦ 1897 καὶ ποῦ ἔφησε νὰ γινώσκῃς καὶ τὰ μυθιστορήματά του...) Πυθαγόραν τῶν Σάμιων (εὐχαρίστως αἱ προτάσεις σου θὰ δημοσιευθῶν ὀλίγον κατ' ὀλίγον) Κεραμιδοῦρατον (ἔστειλα περίεργον αὐτὰ αἱ καλὺς ἐργασίες δεικνύοντες τὰ ἔσταις πρὸ πολλοῦ) Ἀθέντην τοῦ Μωρέως (ἔχει καλῶς) Νικ. Β. Βογιατζάκη, Κορινθιακὸν Κύμα (καλῶς ἦλθες) σου εὐχομαι πᾶσαν ἐπιτυχίαν) Ὑπερήφανον Ἰππέα ὁ ἀδελφός σου πρέπει νὰ μου γράψῃ ἰδιοχείρως ἔτσι λέγει ὁ κανονισμός) Ἑλλήνην Τρεπεκλή (ἐλθόντων πῶς, δὲν ἔλαβες τὴν ἀπόδειξιν τοῦ κ. Φαίδωνος; Ἀρθος τῆς Ἀρετῆς (δι' ὅλα αὐτὰ σε πληροφοροῦν ὁ ὁδηγός, ὁ ὁποῖος) ἔδωκεν εἰς τὸ α'. φύλλον τοῦ ἔτους τούτου) Ἀσπρο Κάρβουνον (μοῦ ὀφείλεις 15 λεπτά, διότι εἶς ἐπὶ σοὶ τετράδια εἶχες πεντάλεπτα ἀντιδεκαλέπτων γραμματοσημῶν) Εὐθυμὸν Κόρην (ἀντασπάζομαι τὰ ἐλφάντια σου) Ἀγνὸν Περιστεράκι (ἡ ἐπιστολή τῆς ἀδελφούλας σου μοῦ ἤρесе πολὺ βεβαίως καὶ ὁ ἀδελφός σου εἰμὲν οὖν νὰ μου γράψῃ καὶ νὰ πάρῃ ψευδώνυμον) Ἑλπίδα Κόσμου, Ἀρθος τῆς Ὑπομονῆς (τί κάμνει ἡ Μινέτα;) Ἀριστέα ([ΕΕ] πολὺ μοῦ ἤρесе ἡ περιγραφή τῆς εἰς Μαρθῶνα ἐκδρομῆς σ' εὐχαρίστει δὲ τὰς καλλιτεχνικὰς φωτογραφίας) Ἡλίας Κ. Παπαδημιαν (φύλλον καὶ βραβεῖον ἔστειλα) Φάρον τῆς Μυκτῶν (ἔστειλα καὶ ἀναμένω τὴν φωτογραφίαν σου) [Ε] διὰ τὴν ὥραν ἐπιστολήν) Χωλὸν Διάβολον (ἐννοεῖται ὅτι ὅταν θὰ ἐκβάλῃς θὰ γνωρισθῶμε καλλίτερα) σου εὐχομαι προσηχὴν εἰς τὸ Ἀγγλικὸν Σχολεῖον καὶ ἀναμένω «τὰς νέας δράσεις» τοῦ Συλλόγου σας) Κύνειον Ἰσμία (περίμενε) σιγὰ σιγὰ θὰ δημοσιευθῶν τὰ ποτελέσματα ὅλων τῶν Διαγωνισμῶν) Ἀρροναῦτην, Προσωπιδόροον Ἰπποτὴν (πῶς; ὑπάρχουν ἀντίτυπα τῆς Δ' Σειρᾶς τῶν «Δηγημάτων» διὰ τοὺς ἐγγεγραμμένους εἰς τὴν Δεύτεραν) ὁ κ. Φαίδων, κατενυχαιστέθη μετὰ ὅσα γράμματα) Νυκτοκάρακα (ἔστειλα) Κόκκινον Καπελάκι (ἔστειλα) Νυκτολούλουδον (βεβαίως δὲν ἔλαβα τὴν προηγουμένην σου ἐπιστολήν καὶ ἔως πότε θὰ μένῃς εἰς τὴν Κέρκυραν;) Ταγγαρέλαν Βέλος, Ἑθνομ. Γυμν., Ἀμβρακωτὶδα Αὔραν (εὐχαρίστως θερμῶς διὰ τὸ ἐσπᾶθμα καὶ ἀσπάζομαι τὸν νέον μας φίλον ὅς μου γράψῃ λοιπὸν ὁ ἀδελφός σου) Ξανθὴν Μανρομμάταν (ἡ περὶ τῆς ἐρωτᾶς εἶνε συνδρομή-ρια) Βασιλέα τῶν Ναυτῶν κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 1ῃ Σεπτεμβρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 30 Ὀκτωβρίου

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δὲν νὰ γράφωμε τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὅν ἑκάστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

403. Λεξιγραφία.

Κάποιος χώρα μυθική
Καὶ νητὶς Ἑλληνική,
Κάμνον βασιλεῖα παλὴν,
Δίκασιον κ' ἐξακουστόν.

Ἑστία ἐπὶ τοῦ Πάπα Δημήτρου.

404. Συλλαβογραφία.

Ἐνας υἱὸς τοῦ Γωε μαζὶ μ' ἕναν Θεόν,
Συμφωνήσαν νὰ κάμουν ... καὶ γῆν καὶ οὐρανόν.
Ἑστία ἐπὶ τοῦ Αἰγίου.

405. Αναγραμματισμός.

Ὁ κάσσιον φυτὸν
Εἶμαι, ὡς ἔχω μένον·
Καὶ πᾶσιν ἀσθενικόν,
Ἀναγραμματισμένον.

Ἑστία ἐπὶ τοῦ Ναυσοχοδότου.

406. Ρόμβος.

Τὸ πρῶτον ἔχει ἡ Μῆλος, ὡς καὶ τὸ τελικόν.
Καὶ σύνδεσμος τὸ ἄλλο ἐκ τῶν συμπλεκτικῶν.
Τὸ τρίτον μου ἱστορία τερπνὴ, φανταστικὴ.
Τὸ τέταρτον βαδίζον σκονάπτει ἐδῶ κ' ἐκεῖ.
Κατάστασις τὸ πέμπτον ἐκ τῶν ὀλλοτροπῶν.
Καὶ κτητικὸν τὸ ἕκτον ἐκ τῶν εὐχρηστοτάτων.

Ἑστία ἐπὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀστίου.

407. Κυβόλεξον κεκρυμμένον καὶ ἀντεστραμμένον.

1. — Δι' ὄρνιθας πτηνὰ εἰς κατοικίδια
2. — Τῆς Ἑλλάδος ὁ οὐρανὸς φημιεῖται.
3. — Τὸν λέοντα στολίζει ἡ χαιτὴ λαμπρῶς.
4. — Ὁ ἥρως Ἡρακλῆς μεγάλους ὄλους ἐ-

τέλεσε.

408. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων.

Θεὸς — Μέλος = Γράμμα +

Ἀστερισμός — Ἐπιφώνημα = Ἀκρωτήριο.

Ἄθροισμα ὑπολοίπων = Ἀρχαῖοι μουσικῶς.

Ἑστία ἐπὶ τοῦ Ζοφεροῦ Νέφους.

409 — 410 Μεταμορφώσεις.

1. Ὁ Κύβος διὰ 4 μεταμορφ. νὰ γίνῃ Πάρις.
2. Ὁ Μῶμος διὰ 10 μεταμ. νὰ γίνῃ Ἀμύμων.

Ἑστία ἐπὶ τοῦ Κανθαρίου.

411. Ἀκροστοιχίς ἐξ ἀναγραμματισμοῦ.

Νῆαγματισμοῦ αἱ κατωτέρω λέξεις οὕτως, ὥστε τὰ ρίμα τῶν νέων λέξεων, κατὰ σειρὰν, νὰ ποτελέσων τὸ ὄνομα τῆς ζωῆς:

Κίνα, σκιά, πῆνα, ὄμβρος, κόρος, ἄγρις.

Ἑστία ἐπὶ τοῦ Τριπολίτου.

412. Ἑλληνοσύμφωνον.

η - ει - ε - ια - ο - αω - αα - ο - αω - ια - η - ει

Ἑστία ἐπὶ τοῦ Τσολακίδου.

413. Ἰνδικὸς Γρῆφος.

Τ7 (ρῆμα) — ψ3 (ἀντηρημένον) — μ8 (οὐσιαστικόν).

Ἑστία ἐπὶ τοῦ Ἰνός.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 31.

320. Ἰάσων (ἰα, σὺν.) — 321. Ἐθνικός - ἐνι-

κός. — 322. Σπάρτη - Ράπτης. — 323. Εἴς.

324. ΑΘΗΝΑ 325. ΑΠΟΛΛΩΝ

ΘΗΡΑ ΠΟΣΕΙΔΩΝ

ΗΡΑ ΠΛΟΥΤΩΝ

ΝΑ ΖΕΥΣ

Δ ΗΦΑΙΣΤΟΣ

326 — 330. Ἡ πρώτη

ἀναλλαγή διὰ τῶν

γράμμάτων Ρ, Σ = Ἀρης, μένος, σπῆρος, στερ-

ρός, μωρός. Ἡ δευτέρα διὰ τῶν γράμμάτων Δ, Ι:

Ἀσία, μαρὶς, ὄρασις, ἀστέρις, μωρία. Ἡ τρίτη

διὰ τῆς συλλαβῆς ΚΡΑ: Ἀκρα, κρῖμα, κρῖσις,

ἄκρατος, μικρά. — 331. ΚΟΡΑΞ (Κάντιος,

Ὀρφεύς, Ρέα, Ἀπελλῆς, Εἰφός.) — 332. Ἐρ-

γον οὐδὲν ὄνειδος, ἀεργὴν δὲ τ' ὄνειδος. — 333.

Ὁ Φίλιππος ἐμίσειτο ὑπὸ πάντων τῶν Ἑλλή-

νων.